

Arrest

**nr. 89 533 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BELLEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, komt op 15 juni 2012 België binnen en dient een asielaanvraag in op 18 juni 2012.

Op 3 juli 2012 wordt verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken en wordt de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingevuld.

Op 5 juli 2012 ontvangt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze vragenlijst en op 5 juli 2012 en 9 juli 2012 wordt verzoeker opgeroepen voor gehoor.

Op 10 juli 2012 wordt verzoeker gehoord bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 12 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom uit Gostivar (Macedonië) en bezit u de Macedonische nationaliteit. U bent gehuwd met P.D. Sinds 2000 werkt u in het familiebedrijf. In datzelfde jaar begon u, omdat u financieel vermogend bent, problemen te kennen met onbekende Albanese afpersers. Dat jaar werd u 10.000 euro gevraagd, wat u – nadat u op straat werd geslagen - betaalde. Twee à drie jaar later werd u door andere afpersers wederom geld gevraagd. U betaalde toen 7.000 euro. In 2004 vroegen nog andere afpersers u 10.000 euro. U weigerde te betalen. Sindsdien werd u veelvuldig bedreigd. Zo kreeg u dreigtelefoons en in 2010 vielen Albanezen bij u thuis binnen. U en uw inwonende zoon M. (O.V. 7.527.525) waren afwezig. Uw echtgenote werd opgesloten en uw schoondochter F. (O.V. 7.527.525) werd geslagen. De belagers zeiden dat u 10.000 euro diende te betalen. In 2012 werd ermee gedreigd uw kleinzoon (de zoon van M.) te ontvoeren indien u weigerde 15.000 euro te betalen. U heeft uw problemen met diverse afpersers nooit bij de politie aangegeven. Aangezien uw belagers steeds zo maar in uw woning en zaak durfden te komen vermoedt u immers dat uw belagers banden hebben met de politie. Tevens dreigden uw belagers ermee u te doden indien u aangifte zou doen. Uiteindelijk verliet u op 16 juni 2012 met uw echtgenote Macedonië en trok u naar België, waar u samen met uw zoon M. en schoondochter F., die enkele dagen eerder Macedonië hadden verlaten, op 18 juni 2012 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Macedonisch paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, uw huwelijksakte en meerdere documenten waaruit blijkt dat u een bedrijf heeft.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de door u geschetste problemen met diverse afpersers van louter interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Deze problemen houden op zich geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. U werd enkel geïnterviewd omdat u financieel vermogend bent (CGVS, p.3 en p.5). U vermoedt dat uw belagers banden hebben met de politie (CGVS, p.4-5). Er dient echter vastgesteld te worden dat u de beweerdde band tussen uw belagers en de politie geenszins hard wist te maken. Louter het feit dat uw belagers uw woning en zaak durfden te betreden laat u dergelijke band vermoeden. U bracht verder niet de minste concrete aanwijzing van de beweerdde band tussen uw belagers en de politie aan (CGVS, p.4-5).

Voorts hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw (veiligheids)problemen met uw afpersers geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in

Macedonië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst heeft u persoonlijk nooit concrete problemen gekend met de Macedonische autoriteiten (CGVS p. 5). Noch u, noch iemand anders diende ooit klacht in tegen uw belagers. U deed dit naar eigen zeggen niet omdat u meent dat uw belagers banden hebben met de politie (CGVS, p.4). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, kan u dit vermoeden niet hard maken. Verder stelde u geen klacht ingediend te hebben omdat uw belagers u duidelijk hadden gemaakt dat u geëlimineerd zou worden indien u hen bij de politie zou aangeven (CGVS p. 5). Voorgaande motivatie om geen klacht in te dienen volstaat niet. Het is precies de bedoeling van het indienen van een klacht om ernstiger problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van bestaande problemen, kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Volledigheidshalve dient gewezen te worden op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, burgerlijke staat en professionele activiteiten staan immers niet ter discussie.

De asielaanvragen van uw echtgenote P. D., uw zoon P. M. en diens echtgenote P. F. werden evenmin in overweging genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 16 augustus 2012 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Er werd geen nota ingediend. Het administratief dossier werd tijdig ingediend op 24 augustus 2012.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om “elke beslissing tot het aanleveren van een uitwijzingsbevel ten aanzien van verzoekende partij te willen schorsen”.

Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Er is geen sprake van een “uitwijzingsbevel”. Verzoeker kan niet om de schorsing vragen van een nog niet bestaande beslissing. In zoverre verzoeker dit vraagt, is het beroep niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het KB van 26/05/2012 tot uitvoering van het Art. 57/6/1, 4de lid van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst vermeld in Art. 1 volgende zinsnede:

‘Het loutere feit dat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen’

Art. 1 van hetzelfde KB vermeld inzake Macedonië volgende opmerking:

‘Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn’

Uit beide zinsneden blijkt dat bovenvermelde Belgische reglementering naar de letter in overeenstemming is met Art. 6 EVRM inzake het recht op een eerlijk proces.

Een versnelling van de rechtsgang waarop hoger vermeld KB van 26/05/2012 doelt behelst een risico tot ondergraving van Art. 6 EVRM en behoeft aldus voorzichtigheid.

Des te meer is als volgt noodzakelijk dat elke weigering tot inoverwegingname voldoende omgeven wordt door expliciet sluitende juridische en feitelijke motieven.

Uit de feiten blijkt klaar dat de nauwgezetheid die noodzakelijk is bij een versnelde rechtsgang niet gehandhaafd kon worden door het te korte tijdsbestek van het verhoor

Er is geen discussie tot stand gekomen waarbij op basis van vraag en antwoord, een gedetailleerd beeld tot stand kon komen van de situatie van verzoekende partij.

In de feitelijkeheid is gebleken dat zodoende volgende juridische middelen kunnen worden ingeroepen. Volgende bepalingen werden niet gerespecteerd en overtreden.

Art. 6 EVRM dat het recht op een eerlijk proces waarborgt is in dit dossier, door de beknoptheid en het gebrek van diepgang van het verhoor overtreden.

Art. 1 van het KB van 26/05/2012 inzake de lijst van veilige landen van herkomst is overtreden omdat de weigering van inoverwegingname te automatisch tot stand kwam.

Het verhoor stuurde aan om via voormeld KB een snelle uitwijzing te bekomen, terwijl de weigering van inoverwegingname elk tegenargument onbehandeld laat of ontleent.

Tevens wordt schending ingeroepen van het Art. 62 Vreemdelingenwet die de motiveringsverplichting behelst evenals de schending van algemene rechtsbeginselen.

Tevens wordt schending van de Art. 2 en 3 van de Wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ingeroepen.

Tevens wordt schending ingeroepen van de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting alsook worden manifeste beoordelingsfouten ingeroepen.

De vordering inzake de schorsing van tenuitvoerlegging wordt aangevraagd teneinde te voorkomen dat verzoekende partij intussen uitgewezen zou worden.

Vraag is of via een interview van 40 minuten, de gehoorde in het ongewisse omtrent het waarom, een materie inzake discriminatie van Roma kan uitgeklaard worden.

Klaar is dat het KB van 26/05/2012 de opeenvolging van de procedurestappen behoorde te versnellen, weliswaar met behoud van de grondigheid van het onderzoek.

Te meer daar geen raadsman verzoekende partij bij stond en de weigering tot inoverwegingname slechts het kanaliseren van een versnelde procedure nastreeft.

Klaar is aldus dat de 'weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag' vernietigd behoort te worden waarna er een nauwgezet onderzoek kan geschieden.

Klaar is dat heden geen uitwijzingsbevel mag uitgevaardigd worden, zodat verzoekende partij in zijn streven onderdak en voeding te organiseren niet wordt belemmerd.”

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat het verhoor te snel werd afgehandeld zodat er geen gedetailleerd beeld is naar voor gekomen van verzoekers situatie en de materie inzake discriminatie van Roma niet uitgeklaard kon worden. Bovendien was de raadsman niet aanwezig.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige

schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië"*

Verzoeker laat een vrees gelden ten opzichte van Macedonië (FYROM: Former Yugoslavian Republic of Macedonia), een land waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is omdat het *"op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4."* De enige reden waarom de asielaanvraag van een asielzoeker afkomstig uit een veilig land van herkomst wel in overweging zou kunnen worden genomen, is wanneer uit zijn verklaringen wel zou blijken dat *"wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4."*

Tevens wordt erop gewezen dat in het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, voor wat betreft Macedonië (FYROM), de commissaris-generaal het volgende besluit: *"Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in FYROM, de mate waarin vervolging of mishandeling in FYROM voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in FYROM algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn."*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, omdat zijn problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie. Hieraan wordt toegevoegd dat verzoeker zijn bewering niet kan hard maken dat er een band is tussen zijn belagers en de politie en dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen met de afpersers geen of onvoldoende beroep kon doen of zou kunnen doen op de hulp of bescherming van de in Macedonië aanwezige autoriteiten. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gewezen op de beschermingsmogelijkheden bij de Macedonische autoriteiten.

Uit nazicht van het verhoorverslag van verzoeker, dat zich in het administratief dossier bevindt en zeven pagina's betreft, blijkt dat verzoeker de tijd heeft gekregen om zijn asielaas uiteen te zetten en zijn problemen weer te geven. Er werden hem in dit verband concrete vragen gesteld (bijvoorbeeld: *"wat is er gebeurd?"*, *"En waarom werd u aangevallen, was er een specifieke reden, was het omdat het geweten was dat u rijk bent of was er een andere reden?"*, *"Die mishandeling na 2004, wat was dat precies?"*, *"Bent u of iemand anders, bv uw zoon ooit naar de politie gegaan om jullie problemen met de afpersers aan te geven?"*, *"Behalve dat is er nog een concrete aanwijzing dat er een band is tussen uw belagers en de politie?"*, *"Heeft u ooit problemen gekend met de autoriteiten (politie, gerecht) in Macedonië"*, enzovoort). Verzoeker zet niet met concrete gegevens uiteen welke onderdelen van zijn asielaas hij niet voldoende zou hebben kunnen verduidelijken en in welk opzicht de duur van het verhoor en de afwezigheid van zijn raadsman hem een nadeel hebben opgeleverd of zouden meegebracht hebben dat het verhoor niet op correcte en volledige wijze is geschied. Uit het verhoorverslag en de bestreden beslissing blijkt niet dat de bestreden beslissing "te automatisch" werd genomen of dat "elk tegenargument onbehandeld" werd gelaten.

Waar verzoeker aanvoert dat "een materie inzake discriminatie van Roma" niet kan uitgeklaard worden in een verhoor van 40 minuten, dient te worden opgemerkt dat uit het verhoorverslag blijkt dat verzoeker op de vraag *"En u werd enkel aangevallen omdat u geld had, er was geen andere reden?"* geantwoord heeft *"Klopt, 100% niets anders."* Verzoeker heeft niet verklaard dat hij als Roma lastig gevallen werd door de afpersers of dat hij als Roma niet de hulp kon inroepen van de politie, zodat op een niet vermeld probleem niet diende te worden ingegaan.

Verzoeker toont niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond een gegronde vrees voor vervolging te hebben of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, omdat zijn problemen van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, zodat de motieven van de bestreden beslissing niet steunen op een foutieve feitenvinding en niet kennelijk onredelijk zijn. Verzoekers uiteenzetting in het middel doet geen afbreuk aan het motief dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de commissaris-generaal bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

4.2.4. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr.

92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is *in principe* niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

4.2.5. Verzoeker vraagt in het middel tevens “de schorsing van tenuitvoerlegging” “teneinde te voorkomen dat verzoekende partij intussen uitgewezen zou worden”.

Er dient te worden opgemerkt dat beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet uitgaan van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geen verwijderingsmaatregel bevatten. De commissaris-generaal is niet bevoegd voor het uitvaardigen van een verwijderingsmaatregel.

Huidig beroep heeft geen schorsende werking. Waar verzoeker zou doelen op een latere eventuele verwijderingsmaatregel die zou volgen op huidige bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tegen een latere eventuele verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan instellen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, is van rechtswege schorsend.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET